

Logodnă și căsătorie: cum să găsești persoana potrivită?

Să te pregătești pentru a întreprinde o călătorie pentru toată viața necesită alegerea companionului de drum adecvat. Ce ne spune credința creștină? Cum să combini credința și inima? Iată noul articol din seria despre iubire și căsătorie.

03.07.2021

Rolul cel mai important al logodnei este să permită trecerea de la iubirea la prima vedere (constatarea că cineva ne provoacă sentimente surprinzătoare care ne fac să ne deschidem intimitatea și care dau în toate

împrejurările și evenimentele o culoare nouă și diferită: adică un fenomen pur afectiv) la o iubire mai autentică și mai liberă. Această trecere se realizează datorită unei aprofundări în cunoașterea reciprocă și a unui demers voluntar de dispoziție a sinelui.

În cursul acestei etape, este important să-l cunoști realmente pe celălalt și să descoperi existența sau absența unei înțelegeri fundamentale pentru a alege un proiect de viață conjugală și familială: „să vă iubiți, sfătuia sfântul Josemaría, să vă frecventați, să vă cunoașteți, să vă respectați reciproc,

ca și cum fiecare ar fi o comoară ce aparține celuilalt” [1].

În același timp, nu este suficient să-l frecventezi pe celălalt și să-l cunoști mai bine în ceea ce este el; trebuie de asemenea să analizezi cu grijă care este interrelația între cei doi. Este bine să te întrebi cine este celălalt și cum acționează *cu mine*, dar și cine sunt eu și cum acționez *cu el*; apoi care este exact relația noastră?

Logodna, o școală a iubirii

Într-adevăr, realitatea profundă a unei persoane este un lucru, modul său de a acționa cu mine (și invers) este altul, iar ceea ce această relație este în ea însăși este un altul. Această relație s-ar putea baza excesiv pe sentiment și pe dependența afectivă, de exemplu. După cum afirmă sfântul Josemaría, „logodna trebuie să fie o ocazie de aprofundare a afecțiunii și a cunoașterii reciproce.

Iar, ca orice ucenicie a iubirii, ea trebuie să fie inspirată nu de dorința de posesie, ci de spiritul de dăruire, de înțelegere, de respect, de delicatețe” [2].

Aprofundarea cunoașterii reciproce înseamnă să ne punem câteva întrebări: ce rol joacă atracția fizică și care sunt consecințele ei? Cât timp își consacră ei reciproc (atât prin prezență, cât și prin comunicarea prin intermediul ecranelor: telefon, SMS, Whatsapp, Skype, Twitter, Instagram, Facebook, etc...)? Cu cine și cum sunt relațiile lor ca și cuplu, cum se înțelege fiecare cu familia, prietenii și prietenele celuilalt? Există suficient spațiu de independență în activitatea personală a fiecăruia, sau, invers, nu există destule activități împreună? Care este repartiția folosirii timpului liber? Care sunt motivele profunde care îi împing să continue această relație, cum evoluează ea și ce efecte

reale produce ea asupra fiecăruia?
Ce valoare oferă fiecare credinței în
această relație?

Trebuie să se țină cont și de faptul că,
așa cum afirmă sfântul Ioan Paul al
II-lea, „multe fenomene negative pe
care le deplângem astăzi în viața
familială vin din faptul că, în noile
situații, tinerii au pierdut din vedere
justa ierarhie a valorilor și că nu mai
posedă criterii sigure de
comportament, ei nu știu cum să
înfrunte și să rezolve noile dificultăți.
Experiența învață totuși că tinerii
bine pregătiți pentru viața familială
reuesc , în general mai bine, decât
ceilalți” [3].

În mod logic, este important, de
asemenea, să cunoști situația reală a
celuilalt în anumite domenii care nu
intră direct în cadrul logodnei:
comportament familial, profesional
și social; sănătate și boli serioase;
echilibru psihic; situația și folosirea

mijloacelor financiare, proiecte de viitor; capacitatea de a se angaja și onestitatea în sarcinile asumate; seninătate și imparțialitate în fața problemelor și situațiilor dificile, etc.

Companion de călătorie

Este, esențial, nevoie să cunosc ce tip de drum doresc să urmez cu *companionul meu de călătorie*, în faza inițială: logodna; este esențial și să verificăm dacă urmăm punctele corecte ale drumului, știind că mă va însoți în pelerinajul vieții. Locurile de întâlnire trebuie să se realizeze încetul cu încetul. Pentru a le atinge, trebuie să ne punem acum câteva probleme concrete și practice care nu se raportează numai la cunoașterea celuilalt ca persoană, ci și la examenul relației noastre, ca logodnici.

Am progresat de la începutul relației noastre ca logodnici? Ne-am

îmbogătit – ori sărăcit – înflorirea noastră personal umană și creștină? Există un echilibru și o proporție între ceea ce ocupă gândirea, timpul și inima? Cunoașterea între noi este din ce în ce mai profundă și încrederea din ce în ce mai mare? Știm să recunoaștem care sunt punctele forte și punctele noastre slabe cât și pe ale celuilalt, apoi încercăm să ne ajutăm reciproc să scoatem ceea ce este cel mai bun din noi înșine? Știm să fim înțelegători – pentru a respecta maniera proprie de a fi a fiecăruia și propria sa rapiditate în progresul eforturilor sale și a luptelor sale – și impunându-ne pentru a nu ne obișnui de comun acord cu defectele unuia și ale celuilalt? Dau eu mai multă valoare la ceea ce este pozitiv în relația noastră? Referitor la aceste subiect, Papa Francisc spune: „dragostea și nu ura să devină un fapt normal, ajutorul reciproc – și nu indiferența

sau ostilitatea – să devină un fapt obișnuit” [4].

Când iubim și ne exprimăm tandrețea, avem ca prim criteriu nu manifestările sensibile ci căutarea fericirii celuilalt înaintea propriei noastre fericiri? Există o oarecare maturitate afectivă, inițiată cel puțin? Împărtășim într-adevăr anumite valori fundamentale și există o înțelegere reciprocă referitoare la proiectul de viitor al căsătoriei și familiei? Știm să dialogăm când opiniile sunt divergente sau când apar anumite dezacorduri? Știm să facem diferența între ceea ce este important și ceea ce este secundar și, prin urmare, cedăm când este vorba despre detalii fără importanță? Ne recunoaștem propriile erori când celălalt ni le arată?

Știm să discernem când, în ce și cum am dat dovadă de orgoliu și

susceptibilitate? Învăţăm să suportăm defectele celuilalt şi să-l ajutăm în lupta sa? Protejăm exclusivitatea relaţiei noastre şi evităm interferenţele afective greu compatibile cu ea? Ne întrebăm frecvent cum să ne ameliorăm raporturile şi relaţia noastră?

Modul de a ne trăi relaţia este intim legată de credinţa noastră şi de virtuţile noastre creştine sub toate aspectele lor? Apreciem căsătoria ca o valoare, ştiind că este un sacrament şi împărtăşim sentimentul importanţei sale pentru vocaţia noastră creştină?

Proiect pentru viaţa viitoare

Aspectele avute în vedere, adică sensul căsătoriei – ceea ce înseamnă verbul a se căsători şi ceea ce implică viaţa conjugală şi familială după nuntă, – cunoaşterea celuilalt în el însuşi şi în raport cu sine însuşi şi

cunoașterea sinelui dar și a celuilalt în relația de logodnici, pot ajuta pe fiecare să discearnă dacă este vorba despre persoana adecvată pentru viitoarea unire matrimonială.

Evident, fiecare va da o importanță mai mare sau mai puțin mare unuia sau altuia dintre aceste aspecte, dar în orice caz, va avea ca bază câteva elemente obiective ca punct de plecare al judecății sale: să ne amintim că nu este vorba de a gândi „cât o iubesc!” sau „ce fericiți suntem!” ci de a decide un proiect comun și foarte intim de viață viitoare.

Papa Francisc, vorbind despre familia din Nazaret, dă o perspectivă nouă care servește ca exemplu pentru familie și ca ajutor în momentul deciderii mariajului: „căile Domnului sunt misterioase. Ceea ce era important la Nazaret era familia. Iar aceasta era o bogăție” [5].

Noi nu putem semna un contract care să conțină o clauză a garantării succesului în căsătorie, dar putem pătrunde în mister, ca cel din Nazaret, unde va fi construită o comunitate de iubire.

Astfel pot fi detectate la timp carențele sau dificultățile posibile și pot fi căutate mijloacele, – mai ales dacă sunt importante – permit să se încerce rezolvarea înaintea căsătoriei: ***nu trebuie să-ți imaginezi vreodată că mariajul este o „baghetă magică” ce va face să dispară problemele.*** De aceea sinceritatea, încrederea și comunicarea din timpul logodnei pot ajuta, de o manieră sigură, la decizia dacă este bine sau nu să se continue relația în vederea căsătoriei.

A se căsători înseamnă a dori să fie soți, adică a vrea să se realizeze o comuniune familială cu natura sa, specificul ei și scopurile sale:

„această unire intimă, dar reciprocă a două persoane, cere atât binele copiilor, fidelitate deplină a soților și impune indisolubila lor unire” [6].

Acest act de voință implică la rândul său două decizii: să se vrea această unire – matrimonială –, care pornește de la iubirea căsătoriei propriie ființei umane, bărbat sau femeie, și să se dorească s-o realizeze cu persoana aleasă .

Procesul alegerii se face în diverse etape: întâlnirea, faptul de a se îndrăgosti, logodna și decizia realizării căsătoriei. „În zilele noastre, pregătirea tinerilor pentru căsătorie și viața familială este mai necesară ca oricând. (...) Pregătirea căsătoriei este de luat în seamă și de realizat ca un proces gradual și continuu” [7].

Juan Ignacio Bañares

[1] Sf. Josemaría, *note luate dintr-o întrunire familială* , 11-2-1975.

[2] Sf. Josemaría, *Convorbirii*, nr.105.

[3] Sf. Ioan Paul al II-lea, *Familiaris Consortio*, nr. 66.

[4] Papa Francisc, Audiența, *Nazareth*, 17-12-2014.

[5] Papa Francisc, Audiența, *Nazareth*, 17-12-2014.

[6] *Gaudium et Spes*, nr. 48.

[7] Sf Ioan Paul al II-lea, *Familiaris Consortio*, nr. 66.

.....